

Έξοχα ποιητική και ταυτόχρονα γήινη « Όσα η καρδιά μου στην καταιγίδα»

 stosanidi.blogspot.gr/2018/01/blog-post_27.html

Η «Πρώτη αγάπη», το διήγημα του Ιωάννη Κονδυλάκη, ήταν απλά το πρόσχημα. Κρατώντας μόνο τον βασικό κορμό της τρυφερής ιστορίας ο έμπειρος θεατρικός συγγραφέας Άκης Δήμου πλάθει ένα σύνθετο ερωτικό δράμα και ταυτόχρονα ένα πραγματικό ποίημα, έναν ύμνο στην αγάπη και τον έρωτα. Αφετηρία είναι η πρώτη αγάπη, η άδολη, η απόλυτη εφηβική αγάπη· στη διαδρομή όμως του έργου καταγράφεται και υμνείται γενικότερα ο έρωτας, πλατωνικός ή σαρκικός, ώριμος ή νεανικός, ο έρωτας που καταδυναστεύει και εξυψώνει, που παιδεύει αλλά και θεραπεύει, αυτός που ολοένα αποζητά η ανθρώπινη φύση.

Ο έφηβος Γιωργής ερωτεύεται την κατά 15 χρόνια μεγαλύτερή του Βαγγελιώ. Η μητέρα του αντιδρά και παλεύει να τους τα χαλάσει και να προστατεύσει το μοναχογιό της. Τον στέλνει στο βουνό να μείνει με έναν ξάδερφό του κυνηγό και τότε νέες ερωτικές ιστορίες έρχονται στο προσκήνιο.

Ξεφεύγοντας συνειδητά από την τρυφερή και άδολη εικόνα του έρωτα που παρουσιάζει ο Κονδυλάκης και την παιδικότητα εκείνης της αφήγησης, ο Άκης Δήμου φτιάχνει τους ήρωες του έντονα γήινους, σύγχρονους και με έμφαση πλασμένους από ύλη. Ο έρωτας είναι βαθιά ριζωμένος στην ύπαρξή τους, γι αυτόν ζουν και παθαίνουν, τον βιώνουν συνειδητά και ολοκληρωτικά, με ψυχή και σώμα, βασανίζονται, ταλανίζονται, υποφέρουν, πονούν και αποζητούν σε αυτόν την απόλυτη λύτρωση.

Ο Άκης Δήμου εστιάζει στα πρόσωπα και τις αλληλεπιδράσεις τους, δημιουργώντας στα διάφορα επεισόδια ανθρώπινα δίπολα μέσα από τα οποία αναδύονται οι σχέσεις, οι εντάσεις, οι συγκρούσεις και τα συναισθήματά των ηρώων. Ανάμεσα στις σκηνές αυτές

παρεμβάλλονται ονειρικά ποιητικά λογύδρια-ανάσες . Στα περισσότερα από αυτά ο συγγραφέας ξεσκαλίζει και διερευνά την έννοια του έρωτα, ενώ ταυτόχρονα τον υμνεί με άπλετο λυρισμό και πρωτόγνωρη έμπνευση.

Στο ανέβασμα του έργου ρόλο ενορχηστρωτή αναλαμβάνει ο σκηνοθέτης Πάνος Δεληνικόπουλος και φτιάχνει μια πραγματικά ξεχωριστή παράσταση.

Το σύγχρονο στοιχείο που εισάγει ο Άκης Δήμου, δίνοντας μια τόσο γήινη και υλική υπόσταση στους ήρωές του, επεκτείνεται και σε όλες τις σκηνοθετικές επιλογές . Το σώμα που βασανίζεται τόσο βαθιά, τόσο αλύπητα σε όλη τη ζωή από τα πάθη του αλλά ενίοτε και από την αρρώστια, η θέση του, η κίνησή του, τα μαρτύριά του, έχουν πρωτεύοντα ρόλο. Με ιδιαίτερη σημασία στην σωματική κίνηση και στα πάθη του σώματος χτίζεται όλη η σκηνοθεσία.

Αγκαλιές, συρσίματα, σπασμοί, ανεβοκατεβάσματα στα σκηνικά στοιχεία, ενώ πλήρης ακινησία των μορφών εκείνων που δεν λαμβάνουν μέρος στο εκάστοτε δρώμενο. Ένα επικλινές επίπεδο, πέρα ως πέρα στο βάθος της σκηνής, επιτρέπει στους ήρωες να ρέπουν, να ξωκείλουν, να κλίνουν στον κατήφορο με όλο τους το σώμα, χωρίς αναστολές, όπως κλίνουν και στους ίδιους τους έρωτες και τα πάθη τους.

Το λιτό σκηνικό, κυρίως μεγάλοι όγκοι ή και μικρότερα κομμάτια τσιμέντου πάνω στη σκηνή επιτρέπει στους ήρωες να είναι σύγχρονοι και ταυτόχρονα γειωμένοι και γήινοι. Η μοντέρνα εκδοχή της ιστορίας ακολουθείται και από τα κοστούμια, λιτά αλλά όχι παραδοσιακά. Στο ίδιο κλίμα και οι μουσικές επιλογές, σύγχρονα ξενόγλωσσα τραγούδια.

Αυθεντικά βγαλμένοι από το διήγημα του Κονδυλάκη, όπως παρατηρούμε, είναι μόνο οι ήρωες της παράστασης αυτής όσον αφορά το σωματότυπό τους, το σώμα βλέπεται και εδώ παραμένει σημαντικό στην σκηνοθετική απόδοση και δεν προδίδεται.

Η Μαρία Τσιμά, στον ρόλο της μητέρας, ερμηνεύει με όλο της το είναι, με μοναδική φυσικότητα και φαινομενική ευκολία την μητέρα που σαν λείαινα χύνεται να προστατέψει το παιδί της, αλλά ταυτόχρονα και μια γυναίκα που βασανίζεται ακατάπαυστα από την προσωπική στέρηση της ερωτικής της ζωής.

Στο ρόλο του Γιωργή, ο Κωνσταντίνος Λιάρης, αποδίδει με ακρίβεια και ένστικτο τον έφηβο, σχεδόν παιδί, έναν μικρό-μεγάλο που συνδυάζει την τρυφερότητα με το πάθος.

Ο Γιώργος Κολοβός, μεταμορφώνεται ιδανικά στο στιβαρό κυνηγό, που συνδυάζει το αντρίλίκι με το συναίσθημα.

Η Μομώ Βλάχου, τέλος, καταφέρνει να ενσαρκώσει όμορφα και πειστικά έναν δύσκολο ρόλο, την κάπως απόμακρη και αλλόκοτη μορφή της Βαγγελιώς και τον ασίγαστο πόνο της ψυχής της, με πρόσωπο και σώμα που πάλλονται ασταμάτητα.

Το «Όσα η καρδιά μου στην καταιγίδα», του Άκη Δήμου και του Πάνου Δεληνικόπουλου, είναι μια δυνατή παράσταση, σχεδιασμένη με πάθος, με όμορφη κίνηση, με καθηλωτικές ερμηνείες και απολαυστικό ποιητικό λόγο, την οποία οι θεατές παρακολουθούν ασθμαίνοντας παράλληλα με τους ήρωες, συμπάσχουν και απολαμβάνουν εν τέλει με όλες τους τις αισθήσεις ένα άψογο αισθητικό αποτέλεσμα. Κατά τη γνώμη μας μια ιδανική σκηνοθετικά ανάγνωση του έργου.

Συντελεστές:

Σκηνοθεσία: Πάνος Δεληνικόπουλος

Σκηνικά – Κοστούμια: Φανή Σκουλικίδη Μπουκουβάλα

Φωτισμοί: Ελένη Χούμου

Επιμέλεια κίνησης: Ειρήνη Καλογηρά
Α' βοηθός σκηνοθέτη: Κατερίνα Λιάτσου
Β' βοηθός σκηνοθέτη: Μαρία Χριστοφίδου
Γ' βοηθός σκηνοθέτη: Λυδία Ζαχαράκη
Φωτογράφιση παράστασης: Τάσος Θώμογλου
Οργάνωση παραγωγής: Marleen Verschureen

Παίζουν:

Μομώ Βλάχου (Βαγγελιώ), Γιώργος Κολοβός (Άντρας), Κωνσταντίνος Λιάρος (Γιώργης),
Μαρία Τσιμά (Μάνα)